

Evelyn Stork

Nagy NŐK

 Publio

Nagy Ók

Evelyn Stork

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

Korrektúra: Vörös Eszter

*„Mindig megörvendek, ha látom,
hogy hősőmtől különbözöm;
különben gúnyos olvasónak
vagy körmönfont rágalmazónak
- s ez kiadó-csel is lehet -
eszébe jutna: összevet
hősömmel, önző célt követve,
magam-portréja, hirdeti,
mint büszke Byron hősei.
Mintha nekünk nem is lehetne
mást megrajzolni, csak magunk,
s mindig csak önportrét adunk.”*

Réka, Gabi és Lotti évszázadok óta barátnők. Na, jó, ez apró túlzás, mivel egyikük sem több harmincnál, és ha utánaszámolunk, pontosan hat éve ismerik egymást. Ők mégis évszázados barátnőkként emlegetik magukat.

- Az képben van, hogy két hét múlva lesz hat éve, hogy egymásba botlottunk?

- És? Ok az ivásra? - nevet Rékára Lotti.

- Az is, meg ... Nektek nem hiányzik egy kis kikapcsolódás?

- Legyen. - bólintott azonnal Gabi. - Te állod?

- Álmodban. De az egyik ügyfelemnek van egy szuper panziója, és benne három üres szobája a jövő hétre. Akciósan megszámítja. Na, érdekeljen minket?

- Jövő hét? Várj, megnézem - kapja elő mindenttudó telefonját Lotti. - Részemről oké.

- Nekem is jó - bólint Gabi is. - Akkor?

- Ezt vártam, csajok - villantotta meg fehér fogait Réka. - Egyébként már lefoglaltam, csak kíváncsi voltam, mennyire ismerlek titeket. És igen, ismerlek.

- Azt csak hiszed. Fogadjunk, hogy tudnék meglepőt mesélni - kacsintott Gabi.

- Tudod, mit? Legyen így. Mindig csak az aktuális pasikról beszélünk, de mi van a régiekkel? Ők

sosem kerülnek szóba. Volt olyan, aki megérne egy mesét?

- Lehetséges - bólintott mindkét lány.

- Tudjátok mit? Jövő hétig szedjük össze a sztorit, írjuk le, és a panzióban elmeséljük egymásnak a publikus részeket. Ezek lesznek a NagyŐ sztorik!

- Azt tudod, hogy nagy ő csak egy van, de a betűtípus számtalan?

- Már megint ezek a mélyértelmű mondások! - feddi meg Réka Gabit, de közben szélesen mosolyog.

- Csomagoljatok csajok, mert jövő héten nyaralunk! A pontos paramétereket majd elküldöm mailben.

- Rendben!

Az egy hét gyorsan elrepül, a lányok pedig egy csendes kis falu központjában lévő hangulatos panzióba érkeznek meg, ahol alig várják, hogy egymás írásait olvashassák. Ezért amint elfoglalják szobáikat, máris kicserélik egymás közt a tabletet, laptopot és nyomtatott lapokat, és sztorira éhesen vetik rá magukat.

Gabi (Álmaim hercege):

Legszebb nyári élményem, amikor megismertem Öt.

Nyarálni mentem, a pótszüleimmel. A velük való megismerkedésem egy külön történet, majd máskor szakítunk rá időt. Röviden annyi, hogy egy közös ismerősünk meghívott egy szalonnasütéses esti mókázásra, ahol ők is ott voltak, és bár állítólag nem könnyen barátkozós fajták, velem úgy tűnik, kivételt tettek. Előbb Ildivel kerültem egy hullámhosszra, majd csatlakozott Tibor is. Jól éreztük magunkat együtt, annyira, hogy telefonszámot cseréltünk az összejövetel végén, és egy hét múlva jött a meghívás: ismét buli lesz, ezúttal náluk. És ebből nem a buli volt a lényeg, hanem a náluk. Bár még csak néhány napja ismertük egymást, olyan volt, mintha évek óta barátok lennénk – attól függetlenül, hogy eleinte nem tudtam, kik ők és miért van tőlük mindenki elájulva. Aztán felhomályosítottak, hogy az ország egyik legmenőbb vállalkozói, és akkor már derengett valami, de továbbra sem értettem, mi ebben a nagy cucc. Valószínűleg ezért tudtunk fesztelenül cseverészni bármiről, és ezért hívtak meg az ő bográcsos bulijukra.

Úgy fogadtak, mintha csak néhány perce váltunk volna el, és szinte családtagként kezeltek. Valahogy a nyaralásra terelődött a szó, és elpanaszoltam, hogy évek óta nem volt igazi nyaram, vagy az időjárás, vagy az időhiány miatt. Összenéztek, de ekkor még egy szót se szóltak. Hanem a hétvégét követő hétfő délelőtt csörgött a telefonom: - Itt a kánikula. Úgy készülj, hogy péntektől szabadságot kell kivenned, legalább két hetet, már ha képes vagy minket olyan sokáig elviselni.

Két hét nyaralás! Főleg velük! Csúcs! Alig vártam a hétvégét. Alighanem ők is, mert addig-addig terveztük az indulást, míg végül péntek délben rámcserögtek: - Nem bírjuk tovább, indulunk. Ha most nem jössz, ittmaradsz.

Naná, hogy mentem. Már kedden becsomagoltam.

Az út kész kabaré volt – Moha bá' nem volt a topon, így többször gyalogösvényen kötöttünk ki, egyszer pedig egy sétálóutcában. Hosszú volt, így el is fáradtunk, mire végre odaértünk, de megérte. Az a házikó valami csoda! Padlásteres plusz lent két szoba, konyha, fürdő, nappali – takaros. Ők felköltöztek a padlásra, én az egyik lenti szobát kaparintottam meg. Furcsa volt: a két szoba közös falán volt egy tolóablak. Tejúveggel, tehát átlátni nem lehetett, de elhúzva kényelmesen át lehetett könyökölni. Is.

Kicsomagoltam, azután kimentem felderíteni a környéket. A kert gyönyörű. Óriási fenyők elöl, gyümölcsfák oldalt, és rengeteg fű, puha, bársonyos! Ja, és csend. Volt addig, amíg Ildi keresni nem kezdett. Merthogy illene valami kaját összeütni, és az ízlésem, valamint az étvágyam felől érdeklődött. Éhes ugyan nem voltam, mint kiderült ők sem, mert jó magyar szokás szerint egész úton ettünk, de megállapodtunk, hogy néhány palacsinta nem fog megártani. Mi nők bevonultunk a konyhába, és munkamegosztásos módszerrel dolgozni kezdtünk: Ildi sütötte, én töltöttem. Az ajtó melletti asztalra raktam a már kész palacsintákat, de egyszer megálltam: én kezdek el hülyülni, vagy tényleg kevesebb van a tányéron? Figyeltem. Néhány másodperc múlva egy kompakt tükör (tudod, az az összecusukható kettős tükör) tűnt fel az asztal szélénél. Elfordultam, mintha nagyon serénykednék, és kiléptem a látómezőből. Egy kéz nyúlt a palacsintás tányérba, és mindjárt két palacsintát csórt el. Oldalba böktem Ildit, és vártuk a következő próbálkozást. Nem sokáig kellett várnunk, megjelent a tükör, és Ildi máris akcióba lendült: a szódásszifont használta fegyverként. Erősítésként követtem őt egy másik palackkal, de Tibor nem hátrált meg a túlerő láttán. Szoros emberfogással ellenem fordította Ildit, így egymást spricceltük halálra, na jó, azért őt is rendesen eláztattuk. A nagy viháncolásnak egy köhintés vetett véget. A hátam mögül jött, és én ijedtemben

csőre töltöttem a szódáspalackot. És lőttem.

A megismerkedésünk így kissé kínosan történt; csak állt ott, a víz cseppet eláztatta, de a legkínosabb az volt, hogy el se mosolyodott. Én pedig kezemben az üres palackkal bámultam álmaim hercegét. Tizenéves (és alig tizenéves!) kislánykorom óta rá vártam, és bár álmaimban mindig másként nézett ki: szőke, barna, magas (alacsony soha!), vékony vagy épp mackós – csak azt éreztem, hogy ha egyszer meglátom, ha a szemébe nézek, tudni fogom, hogy Ő az. Számtalan szitut elképzeltem már, hogy milyen lesz, ha végre rátalálok – de ez a mostani egyszer sem jött elő. Úgy, ahogy a hang a torkomból: megbénultam és megkukultam. Ildi segített ki: – Nyugi, nem fogja átharapni a torkodat. Én csak annyit tudtam kinyögni: -Bocs.

Baromi udvariatlan volt, egyetlen lesújtó pillantásra méltatott csak, és berontott a szobámba. Egy másodperc múlva ugyanazzal a lendülettel ki, és be a másik, addig üres szobába. Becsapta az ajtót, és attól kezdve hangot se hallottunk. Összenéztünk, Tibor intett: hagyjuk. – Az előbb hívott, hogy elférne-e itt néhány napig. Valami zúrje volt a cégnél, felhúzták és úgy maradt. Idővel leenged, csak hagygni kell. Maradt még palacsinta?

Ildi a palackjának alján kotyogó néhány kortynyi vizet kedvesen férje nyakába engedte, csak aztán válaszolt: - Süsd meg magad.

Csak viccelt. Kivonultunk a teraszra a palacsintákkal és egy üveg borral, és nyárestéztünk. Aztán megjelentek a szúnyogok, és hogy ne zabáljanak agyon minket, vámpírúzó gyertyákat gyújtottunk. Néha beszélgettünk, néha percekig hallgattunk. Egy ilyen hallgatást szakított félbe Ő, amikor megjelent az ajtóban. Az arca gyűrött volt, de az apagyilkos fény eltűnt a szeméből. Megállt mellettem, és azt mondta: - Elnézést a délutániért.

Bemutatkoztunk, kezet fogtunk, Ildiék felé is bólintott: tőletek is bocs, aztán leült mellém. Tibor bort töltött, és négyesben hallgattunk tovább. Én főleg zavaromban. Hozzámszólt, megérintett!

A bor, az utazás és minden más elbágyasztott minket. Ildi meg-megszunnyadt, Tibor nyitott szemmel aludt; egyszercsak megrázta magát és így szólt: A te anyádat! Erre felébredt, Ildi is, és ennek örömeire elmentünk aludni. Ahogy beléptem a szobába, látom, hogy a tolóablak teljesen nyitva. Ő a másik szobából közölte: - Nem bírok csukott ablaknál aludni. És lefeküdt. Tudomásul vettem, és én is lefeküdtem. Nem horkolt, meg sem mozdult, mégis éreztem, hogy ott van, egy karnyújtásra. Elaludtam.

Reggel, vagyis hajnal ötkor arra ébredtem, hogy arcomba tűz a nap – elfelejtettem a redőnyt leengedni – és üvöltöttek a madarak. Fejemre húztam a párnát, de ez sem segített, végérvényesen felébredtem. Ha már így van, ne vesszen kárba az idő: pólót és sortot húztam, az edzőcipőt a kezemben tartva lábujjhegyen óvatoskodtam az ajtó felé, amikor megszólalt:

- Hova a fenébe megy hajnali ötkor?

Így, ilyen kedvesen. Visszafordultam, elmosolyodtam: - Jó reggelt. Megyek futni. Bocs, hogy felébresztettem. És kilibbentem az ajtón. A teraszon a cipőmet kötözgettem, amikor megállt előttem két láb. Felnéztem; képes volt ő is felkelni, felöltözni, és... ez még képes, és velem jön futni! Erről csak annyit, hogy utálok futni: néha rámjön, és akkor néhány napig „edzem magam”, azután megunom a hajnali kelést, és poshadok... Magyarul az edzettségem nulla. Most is inkább csak sétálni akartam menni, de úgy tűnt, kénytelen leszek csatakosra izzadni magam. Kezdtém utálni a pasit!

Szó nélkül indultunk útnak. Meglepődött, amikor sétálni kezdtem, elkocogott mellettem, visszaintegetett és elporzott. Én lesétáltam a partra, ott találkoztam néhány kocogóval, és végül én is

kedvet kaptam hozzá. Kényelmes tempóban meglepő távolságot tettem meg, és mivel menetközben még az abc-be is beugrottam friss péksüteményért, szatyorral a kezemben roppant elégedetten kocogtam hazafelé. Nem lazáslni! – vágott valaki (na ki?) hátba, kikapta a zacskót a kezemből, és úgy futott a kapu felé. Azt a száz métert úgy sprinteltük végig, mintha az életünkért futottunk volna, de utolértem, és visszaszereztem a kifliket, némi huzakodás árán. Nevetve léptünk be az ajtón, ahol Ildi borzas fejjel és ásítózva közölte: - A nyaralás attól nyaralás, hogy nincs koránkelés. Ehhez tartásatok magatokat!

Összenéztünk, eltúlzott lopakodással megterítettünk a teraszon, és megreggeliztünk. És még mindig alig szóltunk egymáshoz. Jóformán semmit. Aztán a reggeli végén így szólt hozzám: Mit tervezett mára? Mondom: - Strand, napfény, víz. Erre ő: - Az jó. Kis szünet. Már épp kezdtem volna a hajamat tépni, mikor megszólalt: - Megvárjuk ezeket az álomszuszékokat, vagy indulunk? Erre én: - Mire felkelnek, addigra lemegy a nap. Tőlem mehetünk.

Azon csodálkoztam, hogy képes voltam összefüggő mondatokat alkotni – ha nem is sokat. Lent a parton meg is kérdezte, amikor már félórája feküdtünk egyetlen szó nélkül: - Maga mindig ennyit beszél? - Nem, néha kifejezetten hallgatag vagyok. Elmosolyodott. Szeretem a mosolyát. Gondoltam egy merészet és tízperces erőgyűjtés után megkérdeztem: - Megtenné, hogy lekeni a hátam? - Egy feltétellel. Ha elmond egymás után öt összefüggő mondatot.

Na, gondoltam, kitolok veled – mert gondolatban tegeztem – és elkezdtem: - A Nap süt. Meleg van. A víz mocskos. A naptej a táskában van. Bekenné végre a hátam?

- Nem reménytelen. – és szép finoman bekente a hátam. Sőt. A lábamat is. Bár gondosan gyantáztam, az összes nemlétező szőrszál felállt, miközben masszírozta a bőrömbe a naptejet. A combomnál tétovázott kissé, majd látva, hogy nem mozdulok, óvatos mozdulatokkal a popsimra varrt szivárványmadarat is megsimogatta, kizárólag naptejezés céljából. Már majdnem elaludtam, de akkor ő kért meg egy apró szívességre: - Megtenné, hogy visszakrémez? Gyűlölöm a kencéket, de ez egész jónak tűnik.

Hát persze, mondtam. Ugyanígy, komplett? Ó, igen.

A hátával nem is volt gond, sőt, semmivel nem volt gond, pedig nem mai csirke, ahogy mondani szokták: ha az első (korai) randija sikerül, akkora lánya lehetne, mint én. Szóval csúcs. Ahogy bekentem, visszafeküdtem, és hasalva bámultuk az embereket. Láttuk, ahogy Ildiék is megérkeznek, integettem nekik, észrevettek, és mellettünk pakoltak le. Tibor csábította volna Őt, hogy igyanak meg egy sört, de nem sikerült: - Most lettem lekenve, dehogymozdulok!

Később – jóval később – elárulta, hogy majd' megdöglött egy sörért, de krémezés közben ahogy nekem a szőrszálaim álltak fel a gyönyörűségtől, neki egészen más. Ezért kénytelen volt a kínos időszakot hasonfekve átvészelni. A krémnek hála, nem égett le a háta.

Az egész napot a parton töltöttük; mint a gyerekek, összevissza ettünk mindent: gófrít, fagyit, sült halat, pizzát, stb. Estére teljesen kész volt mindenki, ültünk a teraszon és csak néztünk magunk elé. Nem sokáig: alig sötétedett, kilenckor már mind ágyban voltunk.

Reggel hatalmas csörgésre ébredtem: mit reggel! Fél ötkor! Ahogy sikerült összehangolni mindkét szemem, Őt láttam, ahogy a közös ablakban könyököl, teljesen felöltözve, vigyorog, és a cipőjét lóbálja. - Tíz perce van.

És kiment. Gondoltam, pukkadj meg, fuss egyedül. Fejemre a párnát, és aludtam tovább. Aludtam volna, de tíz perc múlva bejött a szobámba, kirángatott az ágyból – de szó szerint! -, és azt mondta,

ha nem öltözöm fel magamtól, így hálóruhában cibál el futni. Inkább felöltöztem. Most nem porzott el. Kézen fogott, és kocogásra kényszerített. Nyöszörgésem sem hatotta meg, és csak félóra múlva tértünk át a sétára. Hoppá: a kezem még mindig fogta. Így léptünk be a kapun, és csak a lépcsőn engedte el, amikor előreengedett.

Ildi később árulta el, hogy a padlásszoba ablakából láttak minket kézenfogva közeledni, és kora reggel meglepődtek. De mert a nap hátralévő részében semmit nem vettek észre, pedig figyeltek rendszeresen, úgy döntöttek, hogy rosszul látták.

Aznap este Ő elutazott, várta a munka - mivel Tiborral ketten vitték a cégüket, valakinek dolgozni is kellett... Ám én erre nem gondoltam, ezért rosszul esett, amikor elköszönt. Nem tudtam, hogy ő már leinformálta Tibort, hogy meddig leszünk ott. És bár gondosan titkoltam a csalódottságomat, így a következő hét nekem elég rosszul kezdődött.

A ragyogó napsütés hatására három nap elteltével csokibarnává váltam, így a napozás mint céltevékenység értelmét veszítette. Más programot kellett hát találni. Nélküle.

Csütörtök este úgy döntöttünk: ma urak leszünk. Irány az étterem, minden este élőzene, hirdette a tábla a bejáratnál. Nem voltak túl sokan, mégis az utolsó üres asztalhoz tudtunk leülni. A vacsora isteni volt; igaz, Tibor telefonja többször is megcsörrent, mígnem Ildi lefoglalta és elsüllyesztette a táskája mélyére, és ezután semmi sem zavarta meg a hangulatot. Mert hangulat az volt! Mint kiderült, a csütörtök a swing napja, és rájöttünk, hogy miért olyan kevés az asztal: hogy nagyobb hely legyen táncolni. Láttam Ildin, hogy ő is ropna egyet, de nem akart egyedül hagyni, így kénytelen voltam én elküldeni: - Menjetez csak, én úgyis jobban szeretem nézni.

Béna szöveg, tudom, de végül csak elmentek táncolni. Amint hátat fordítottak, megszólalt egy hang felettem: - Képesek voltak egyedül hagyni? Elvigyorodtam, és helyet mutattam. Persze, hogy Ő volt, miért, kit vártál? Tibor mondta el neki az utat, hogy hová jöjjön - hát ezért volt a többszöri telefonálás.

- Nem rossz zene, de erre táncolni?
- Nem szeret, vagy nem tud?
- Táncolni?
- Nem, ólmot önteni. Persze, hogy táncolni.
- Mi volt a kérdés?

Csak legyintettem. Szétnézett az asztalon, felmérte a kínálatot és rendelt. Figyeltem, ahogy evett: tudod, mit mondanak a férfiak étkezési stílusáról? Hát, ha ez igaz, gondoltam, akkor részemről már indulhatunk is. (Csak azt ne mondd, hogy még sosem gondoltál erre...)

Rendelt még bort, ittunk, és csodák csodája, a bor megoldotta a nyelvemet. Mégis inkább a hallgatásomra volt szükség: elmesélte az utóbbi hetek nyűgét-baját, de nem felejtette ki a boldog pillanatokat sem. Úgy látszik, kellett egy szelep, mert miután elmondta, amit el kellett, elmosolyodott, és azt mondta: ennél többet ma nem tud meg rólam. Azután mégis folytatta a sztorizást, néha én is átvettem a szót, egyik történet hozta a másikat, és repült az idő. Közben Ildiék is visszaültek az asztalhoz, ők is bekapcsolódtak, és szálltak a poénok. A zenekar újra játszani kezdett, mire Ő felkapta a fejét: - Kamaszkorom legszebb dala.

Rámnézett, ugye jössz táncolni? és már vitt is magával. Nem is tudok táncolni, mondtam volna

félíg igazat, de nem volt rá idő. Magához húzott, átkarolt, most ecseteljem, milyen érzés volt?! leírhatatlan. Olyan szorosan ringatóztunk, hogy ennél közelebb már csak vízszintben lehattunk volna. A zene végén kicsit lazított az ölelésen, de az még továbbra sem volt pusztán barátinak nevezhető.

Zárásig táncoltunk. Ez egészen pontosan összesen három dalt jelentett - kicsit későn kaptunk észbe és táncra. Gyalog mentünk haza, és igen, mindenki a saját szobájába ment. Annál is inkább, mert észrevettem, hogy Ildi addig úgysem hajlandó felmenni, amíg minket külön-külön nem tud. Így hát ki-ki a saját ágyába bújt, jóéjszakát, lámpa le. Ámde az ablak nyitva, és ő sem tudott elaludni.

Beszélgettünk, sokat, nagyon sokat. Két ágy a fal két oldalán, néha meg-megkérdeztük: alszol? és mindig a válasz: igen.

Imádom a hangját. Akkor sem tudtam betelni vele. Hajnal négy körül rekedten suttogva megegyeztünk, hogy tartunk egy pici szünetet. Két perc múlva aludtunk. Én biztos.

Jaj, a lényeg! A legfontosabbat majdnem elfelejtettem: a pertu! Amikor Ildiék leültek, feltűnt nekik, vagyis Tibor hozta szóba: Ti tényleg magázódtok? Mióta? és meddig még?

Mi összenéztünk: tulajdonképpen... Egy újabb ital, koccintás, puszi... mmm.

És ennyi. A tánc után vártam, hogy lesz valami, de hazafelé még a kezemhez se ért hozzá, és ettől megzavarodtam. Most akkor mi van? De elkaptam a pillantását, és helyrezökkent minden. Ezután jött a maratoni beszélgetés kifulladásig, és egész egyszerűen boldog voltam. Ha annyiban maradunk, nekem már az is elég lett volna.

Egy óra múlva, hajnali ötkor éktelen csörgésre riadtunk: elfelejtette kikapcsolni az ébresztőt. Valamit hozzá vágott, mert egy csattanással kimúlt szegény, utána borzas fejjel átnézett hozzám, rekedten csak annyit mondott: bocs, és visszazuhant. Ájultan aludtunk tovább, kb 3-4 órát engedtek Ildiék, utána felzörgettek, és élénken tudakolták, vajon betegek vagyunk-e, hogy még mindig az ágyat nyomjuk.

Részemről elhaló nyöszörgés volt a válasz, Ő kicsit durvábban fogalmazott. Ő volt az eredményesebb: magunkra hagytak. Visszasírtok még minket! felkiáltással elmentek, amint az asztalon hagyott cetliből kiderült, vitorlázni. Mi visszaajultunk, de dél körül kidobott az ágy. Éhes is voltam, így megszálltam a konyhát, hogy lehetőleg csendben valami ehetőt dobjak össze. Olyan csendben sikerült, hogy összerendeztem, amikor a hátam mögött megszólalt: te már fent vagy? Lábujjhegyen osont ki a szobából, nehogy felébresszen, engem, aki akkor már rég a konyhában sűrögtem.